

ΛΟΥΛΟΥ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας,
εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής άδειας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σειρά: Σύγχρονη Ελληνική Λογοτεχνία /
Πεζογραφία – 592 Άννα Βαγενά, Λουλού Επιμέλεια έκδοσης:
Ελένη Κεχαγιόγλου Διορθώσεις: Νάντια Κουτσουρούμπα
Σκίτσα: Μαρίνα Καραγιάννη Φωτογραφίες: προσωπικό αρχείο
Άννας Βαγενά Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις
Πατάκη) και Άννα Βαγενά, 2024 Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις
Πατάκη, Αθήνα, Ιανουάριος 2024 ΚΕΤ Ζ730 ΚΕΠ 898/24
 ISBN 978-618-07-1031-1

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.36.50.000,
210.52.05.600, 801.100.2665, FAX: 210.36.50.069 • ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ
16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078 • ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: Ν. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122,
563 34 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, FAX: 2310.70.63.55 • Web site:
<http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ANNA ΒΑΓΕΝΑ

ΛΟΥΛΟΥ

Μια αληθινή ιστορία

Να γνωριστούμε

ΓΕΙΑ ΣΑΣ, με λένε Λουλού.

Θα μου πείτε, σιγά το όνομα, τα μισά σκυλιά τα λένε Λουλού ή Αζώρ. Εντάξει, μπορεί το όνομά μου να είναι συνηθισμένο, αλλά η ζωή μου δεν ήταν καθόλου συνηθισμένη. Σας υπόσχομαι ότι δεν θα πλήξετε καθόλου διαβάζοντάς την. Κατ' αρχάς, έχω τέσσερις μαμάδες και τρεις μπαμπάδες. Πώς γίνεται αυτό, θα δείτε.

Λοιπόν που λέτε, γεννήθηκα –έτσι μου έχουν πει– πριν από περίπου δεκατέσσερα χρόνια. Και λέω «περίπου», γιατί, δυστυχώς, η ληξιαρχική πράξη της γεννήσεώς μου χάθηκε κάπου στα δάση των Σερρών. Ναι, από τις Σέρρες κατάγομαι. Εγώ βέβαια δεν

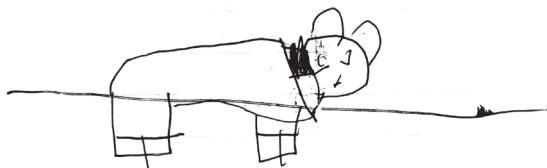
θυμάμαι τίποτα από αυτές τις Σέρρες. Σας λέω ό,τι έχω ακούσει να διηγείται η δεύτερη μαμά μου, η Βίκυ. Η Βίκυ είναι τρανσέξουαλ, δηλαδή μια γυναίκα που γεννήθηκε αγόρι, αλλά ύστερα έκανε μια εγχείρηση και άλλαξε φύλο και έγινε κορίτσι.

Λέω «η δεύτερη μαμά μου», γιατί η πρώτη, η φυσική, η «βιολογική μητέρα», όπως λένε, ήταν μια σκυλίτσα για την οποία δεν μπορώ να σας πω τίποτα, γιατί δεν θυμάμαι τίποτα. Ο πρώτος μου μπαμπάς, ο φυσικός, ο «βιολογικός», πρέπει να ήταν τσοπανόσκυλο. Έτσι δηλαδή είπε ένας κτηνίατρος που με εξέτασε κάποτε. Γιατί εγώ, όπως σας είπα, δεν θυμάμαι τίποτα από αυτά.

Οι πρώτες μου αναμνήσεις πάντως είναι πολύ άσχημες, και δεν θέλω καθόλου να τις θυμάμαι. Κάποιοι άνθρωποι με κυνήγησαν και, όταν με έπιασαν, με βασάνισαν πολύ. Σας λέω ότι ήταν τρομακτικό. Δεν ξέρω αν αντέχετε να το ακούσετε.

Μου έδεσαν τις θηλές στα βυζάκια μου με σύρμα και προσπαθούσαν να τις κόψουν. Όταν κατάφεραν να κόψουν την πρώτη θηλή, πόνεσα πολύ και ούρλιαξα απαίσια. Θύμωσα

τόσο πολύ, που ξύπνησε το τσοπανόσκυλο που είχα μέσα μου, άρπαξα το χέρι αυτουνού που με βασάνιζε και το δάγκωσα τόσο δυνατά, που τώρα ούρλιαξε αυτός. Έτσι κατάφερα να του ξεφύγω και άρχισα να τρέχω. Πρέπει να ήμουν μέσα σε κάποιο δάσος. Δεν ξέρω πόσες ώρες έτρεχα. Σταμάτησα μόνο όταν βγήκα από το δάσος και είδα μπροστά μου έναν ψηλό τοίχο με κάποια παράθυρα. Όπως έμαθα αργότερα, αυτός ήταν ο τοίχος ενός μοναστηριού για γυναίκες κοντά στις Σέρρες.

Πουλει τσογυ

MK

Η ζωή στο μοναστήρι

ΔΕΝ ΞΕΡΩ ποιο ένστικτο, όπως λέτε εσείς οι άνθρωποι, με οδήγησε να βρεθώ σ' εκείνο το μοναστήρι και να σταθώ έξω από ένα παράθυρο με κάγκελα. Το στήθος μου πονούσε φριχτά, τα ποδαράκια μου ήταν ματωμένα από τις πέτρες και τα αγκάθια του δάσους, αλλά πιο πολύ με βασάνιζε η δίψα. Νερό, νερό, ήθελα απεγνωσμένα λίγο νερό.

Εκείνη τη στιγμή, πίσω από τα κάγκελα του παραθύρου φάνηκε ένα γυναικείο πρόσωπο. Δεν ήταν καλόγρια, όπως ίσως νομίζετε. Ήταν η Βίκυ, που σας έλεγα πριν. Και μη νομίζετε ότι σας λέω ό,τι μου κατέβει στο μυαλό. Θα σας τα πω όπως ακριβώς τα έγραψε η ίδια:

Ονομάζομαι Βίκυ Παπαδοπούλου και γεννήθηκα στη Βέροια.

Γεννήθηκα αγόρι και έκανα την αλλαγή αργότερα. Αλλά πέρασα δύσκολα χρόνια, να είσαι κάτι και να νιώθεις κάτι άλλο. Μετά το συνειδητοποίησα το τι μου συμβαίνει, κατάλαβα ότι κάτι τρέχει μ' εμένα. Δεν έδωσα δικαιώματα στην οικογένειά μου, γιατί ξέρετε πώς είναι στην Ελλάδα, πρέπει να κάνεις αυτά που θέλουν οι δικοί σου.

Τέλος πάντων, περνούσαν τα χρόνια, δούλευα σε ηλεκτρολογείο αυτοκινήτων, πήρα πτυχίο, πήγα στρατό για να μη δώσω δικαίωμα, γύρισα και μετά πήγα Γερμανία. Αλλά ο Γολγοθάς είχε ξεκινήσει από πολύ μικρή ηλικία, γιατί είχα μέσα μου τη θηλυκή πλευρά. Αποφάσισα να βρω τρόπο να κάνω την αλλαγή. Με υπομονή και πίστη τα κατάφερα.

Με τον καιρό κατάλαβα ότι είναι δύσκολο να είσαι γυναίκα. Όλοι θέλουν την ερωτική μόνο ικανοποίηση, και έτσι η μόνη συντροφιά μου είναι τα ζώα, που

δεν πειράζουν κανέναν. Η αγάπη που σου προσφέρει ένα ζώο είναι ανεπανάληπτη.

Βρήκα διάφορες δουλειές, αλλά δεν ήταν όπως τα περίμενα τα πράγματα. Πρέπει να κάτσεις στο αφεντικό. Έπρεπε να πίνω, να γίνομαι κάθε μέρα μεθυσμένη για να ανέχομαι τα χέρια του κάθε πελάτη. Πάντα είχα σκύλο, και βοηθούσα πολλά αδέσποτα σκυλιά, αλλά με κούρασε η δουλειά.

Είχα μία μελαγχολία, ήθελα να τα παρατήσω, να πάω σε ένα μοναστήρι να μονάσω, να ηρεμήσω. Ζήτησα καταφύγιο σε ένα μοναστήρι, στο Ροδολίβος Σερρών. Μου είπε η ηγουμένη, «έλα να μείνεις εδώ να ηρεμήσει η ψυχή σου», και το αποφάσισα, αλλά πήρα και τα ζώα μου μαζί μου.

Και μου δώσανε κελί, που είχα και τα ζωάκια μου μέσα. Κάποια στιγμή ήρθε το φάντασμα, που έλεγα εγώ. Η Λουλού. Αυτό το σκυλί ήταν κακοποιημένο, ήταν ένα σκυλί πονεμένο και ήθελε αγάπη. Άρχισε σιγά σιγά να με ακο-

λουθεί, αλλά σε απόσταση είκοσι μετρίαντα μέτρα. Κάθε μέρα εγώ έπαιρνα τροφή, την άφηνα κάπου και πήγαινε και έτρωγε. Και έτσι τα είκοσι μέτρα έγιναν δέκα, τα δέκα έγιναν πέντε...

Μετά μπήκε στο μοναστήρι, ανέβαινε στο παράθυρο και κοιμόταν έξω από το κελί μου. Ύστερα άρχισε να μπαίνει και μέσα. Την πήρα, και με αυτό που αντίκρισα, να της έχουν με σύρμα δεμένες τις θηλές της, τρελάθηκα. Δεν μπορώ να καταλάβω τι διεστραμμένο μυαλό είναι αυτό που μπορεί να κάνει τέτοιο πράγμα σε ένα σκυλάκι.

Την ονόμασα Λουλού.

Κάθισα έξι μήνες στο μοναστήρι και είπα ότι θέλω να φύγω, να ξεκινήσω μια νέα ζωή.

Όπως σας είπε η Βίκυ, με πήρε μέσα στο κελί της και, αφού με φρόντισε τόσο πολύ, κατάλαβα ότι με αγαπάει και θα με γλίτωνε από κάθε κακό. Έτσι, προσκολλήθηκα, όπως λέτε εσείς οι άνθρωποι, πάνω της. Μόνο κοντά της ένιωθα ασφάλεια, και άρχισα

σιγά σιγά να ηρεμώ και να ξεχνάω λίγο αυτά τα τρομακτικά πράγματα που είχα ζήσει σε εκείνο το σκοτεινό δάσος.

Νομίζω ότι αυτές οι καλόγριες ήταν πραγματικές χριστιανές, γιατί περιμάζεψαν στο μοναστήρι τους ένα κυνηγημένο πλάσμα όπως η Βίκυ.